

[Vivike.]

kommer de krav om personale, der er fremstået af den nye lovs arbejdsopgaver til institutionerne, og som det er nødvendigt at imødekomme, dersom denne lov ikke blot skal blive tomme ord. Dersom de mennesker, der overlades disse meget vanskelige børn og unge, som i stor udstrækning er opgivet af alle andre pædagogiske institutionsformer, ikke er endog særdeles veluddannede, kan man ikke påregne, at de mødes af befolkningen med tilstrækkelig tillid, og der er på dette område års forsømligheder at indhente.

Den højeste uddannelse, man tilbyder folk inden for dette arbejde, en uddannelse, som jo ikke kan hentes andre steder, er i bedste fald et 2 gange 10 måneders kursus. Denne uddannelse må udbygges, og vi må allersnarest nå frem til, at alle inden for arbejdsområdet får del i uddannelsen.

Jeg skal på ingen måde bruge denne lejlighed til at forsøge at presse lønskruen i al almindelighed op, men det må befyrgtes, at vi ikke altid får fat i de rigtige mennesker til dette arbejde, når man betænker, at disse folk, skønt de skal tage sig af de børn og unge, der trods samfundets øvrige pædagogiske bestræbelser med familievejledning, daginstitutioner, folkeskole o. s. v. ikke har kunnet klare sig, aflønnes på lige fod med kontorbudene i postvæsenet. Der findes inden for børneforsorgen institutionsledere, der aflønnes ringere end skovfogder, der dog kun skal passe træer. Hvis den højtærede minister skulle savne konkrete eksempler på løn-urimeligheder inden for dette vigtige sociale område, kan jeg sige, at der desværre er alt for mange at øse af. Hvad menes der f. eks. om, at man i mere end to år konstituerer en velrenommeret børneforsorgspædagog i en lederstilling i 18. lønningsklasse for derefter at opslå stillingen ledig i 13. lønningsklasse?

Forsorgens problem er i øjeblikket ikke, at der i hele forsynen under ét er mangel på pladser, men at de ledige pladser udelukkende findes inden for kategorien almindelige børnehjem; jeg taler her, som det kan forstås, om den værnende forsyn. Disse børnehjem kan allerede mærke følgerne af familievejledningen og af den forebyggende børneforsorg, idet der, som det er nævnt flere gange fra denne talerstol, er

en nedgang i antallet af anbringelser. Her til kommer, at disse institutioner i stort omfang hører til dem, der har helt urimelige bygningsmæssige rammer, hvorfor man her kun glæder sig over den ringere belægning; men der er brug for oprettelse af et endog meget stort antal institutioner som observations- og behandlingshjem, til hvilke der i øjeblikket er ventetider på indtil flere år. Derom vil jeg sige, at når et barn, det være sig en dreng eller pige, bliver undersøgt eller testet og man finder en skade hos barnet og indstiller det til optagelse på et behandlingshjem, hvor der er mulighed for at få fjernet denne skade, er det meget uheldigt, at der kan gå flere år, inden barnet kommer til behandling. For det er jo givet, at i disse år bliver skaden større, den vokser, den sætter sig mere fast, det bliver vanskeligere at fjerne den — i hvert tilfælde tager det længere tid — og i adskillige tilfælde vil det slet ikke være muligt; og derefter er sådan et barn jo dømt til en trist og grå fremtid — det kan være enten i fængsler eller på anstalter.

De institutioner, jeg her har omtalt, må placeres i umiddelbar nærhed af København og andre store byer, hvorfra hovedparten af deres klientel stammer, og oprettelsen af dem må ske snart.

Må jeg spørge, hvad den højtærede minister agter at gøre, for at også 12-årige kan blive anbragt på disse behandlingshjem. Som det er nu, afvises de totalt, fordi man ikke har plads, og man regner med, at de er vanskeligere at helbrede end de mindre-årige.

Jeg er vidende om, at den højtærede minister har nedsat et udvalg, der skal koordinere indsatsen for børn og unge, som er i psykisk nød, og det synes jeg er godt; men jeg undrer mig lidt over, at sagkundskaben ikke i nødvendigt omfang er repræsenteret i dette udvalg, idet nemlig medarbejderne inden for den værnende forsyn ikke er inddraget i arbejdet, skønt de har daglige erfaringer med hensyn til behandling af disse børn i psykisk nød. Skal det tages som udtryk for, at man ikke tillægger udvalgets arbejde betydning, måske under henvisning til, at problemet er velbehandlet i ungdomskommissionens betænkning fra 1952? Er det meningen, at vi stiler efter realiteter, eller er det meningen, at der trods den rigdom,